

PUTEREA MAGICĂ A IUBIRII

13 basme din jurul lumii despre
dragoste, fericire și recunoștință

CULESE ȘI REPOVESTITE DE
SZABÓ ENIKŐ

CU ILUSTRĂȚII DE
KARDA ZENKŐ

TRADUCERE DE
CARMEN SCARLET

Cuprins, originea și sursele poveștilor

Pălăriile din bambus – basm popular japonez	8
Prima biserică	12
Spiridușii cizmarului – basm popular german	14
Băiețelul și gâsca goală – basm coreean	17
Lampa	20
Legenda lui Moș Nicolae – legendă pe care am auzit-o din mai multe surse, adaptată de mine	22
Visul cărbunarului – basm popular japonez	25
Orașul norocului – basm popular spaniol	28
Încercarea – basm popular finlandez	32
Fântâna făcătoare de minuni – basm popular maghiar	35
Doi prieteni buni – basm popular brazilian	39
Povestea urciorului crăpat – basm chinezesc	42
Șapte ani de fericire – basm evreiesc	44

Pălăriile din bambus

Odată ca niciodată trăia un bătrân, împreună cu nevasta lui. Își duceau viața de pe o zi pe alta și erau atât de săraci încât nu aveau nici măcar destul orez ca să facă niște găluște în cinstea Anului Nou.

– Se apropie Anul Nou și noi nu putem nici măcar să închinăm zeilor niște găluște de orez.

– De-am avea măcar ceva să vindem! oftă bătrânul în dimineața din ajunul sărbătorii.

Se uită de jur împrejur, dar nu-i veni nicio idee.

– Nu-i nimic de făcut. Suntem foarte săraci, spuse bătrâna și se duse în bucătărie.

Se gândea că poate găsește ceva acolo. Într-un colț, văzu o legătură de bețe de bambus.

– Uite, bărbate, avem bețele astea de bambus aici. Hai să facem niște pălării! Poate le-om vinde la târg!

– Ai dreptate. Nu-i o idee chiar așa de rea.

Așa că se puseră pe treabă. Bătrânul despica bețele în fâșii; iar femeia împletea pălăriile. Când primele cinci fură gata, bătrânul le luă în spate și porni spre târg.

– La întoarcere am să cumpăr orez. Am să mai aduc și niște sfeclă și rădăcini de brusture! îi zise el nevestei, plin de speranță.

Târgul era ticsit de lume. Oamenii care se pregăteau de sărbătoare treceau de la un negustor la altul, în vreme ce aceștia strigau în gura mare ce aveau de vânzare.

Bătrânul le urmă exemplul și-și făcu auzit glasul:

– Pălărie când e soare și umbrelă pe ninsoare! Pălărie când e soare și umbrelă pe ninsoare! Pălărie...

Dar pe nimeni nu interesa marfa lui. Cu toate acestea, el striga în continuare.

– Nu-i de mirare! Într-o zi însemnată ca asta, cine și-ar dori să cumpere o umbrelă? oftă el. Nevastă-mea o să fie tare mâhnită dacă mă duc acasă fără orez!

Când se lăsă seara, își luă pălăriile și porni spre casă. Aproape că ajunsese la marginea satului, când se porni un vânt puternic, care se prefăcu în vijelie. Dintr-odată, bătrânul ridică privirea și băgă de seamă că cele șase statui Jizo Bodhisattva erau troienite de zăpadă.

– Biete statui! Stați aici în frig! zise el cuprins de milă.

Se apropie și mai mult și le curăță zăpada de pe capetele rotunde, de pe spate și de pe umeri.

– Sunt așa un nerod că nu m-am gândit la asta mai demult. Desigur! Am pălăriile astea de bambus aici! Am să le pun pe capetele statuiilor!

Așa că fiecare statuie primi câte o pălărie de bambus și bătrânul li le legă sub bărbie, ca nu cumva să le sufle vântul. Dar erau șase statui și doar cinci pălării.

– Nicio grijă, celei de-a șasea am să-i dau basmaua pe care-o am eu pe cap! Nu e la fel de frumoasă ca pălăriile, dar e destul de bună. Te rog s-o primești! zise el, cerându-și iertare.

Și-o dădu jos și i-o legă pe cap celei de-a șasea statui.

Se întoarse acasă cu mâna goală, dar mulțumit de ceea ce făcuse.

– Nevastă, am ajuns acasă!

– Pesemne că ți-e tare frig! Ai vândut pălăriile?

– Nu, nici măcar una!

Și-i spuse nevastei povestea pălăriilor din bambus.

– Ai făcut ceea ce trebuia! îi zise nevasta. Bietele statui ale lui Jizo, pesemne că și lor le e frig pe vremea asta. Vino și stai lângă foc, să te încălzești!

Pe când își încălzea trupul amorțit de frig, bătrânul spuse:

– O să cinstim oricum Anul Nou, chiar și fără orez, așa că hai măcar să ne prefacem că avem cu ce face găluște. Adu piulița și pisălogul! Orez alb și frumos în piuliță. Pisează-l, sfărâmă-l!

– Îl sfărâm! zise nevasta în joacă.

– O piuliță plină de mei. Pisează-l. Sfărâmă-l!

– Îl pisez! Îl sfărâm!

– Sorg la mine-n piuliță, pisează-l, sfărâmă-l!

– Îl pisez! Îl sfărâm!

Cântau așa cum făceau de obicei atunci când coceau găluște, bătând ritmul pe marginea sobei, ca să sune ca și cum ar fi folosit cu adevărat piulița și pisălogul.

De îndată ce terminară de copt găluștele de orez, mâncară niște murături, băură niște apă fierbinte în loc de ceai și se culcară.

În toiul nopții îi trezi un zgomot ciudat care se auzea de departe. Păreau să fie niște oameni care trăgeau o sanie încărcată și se îndemneau unii pe ceilalți.

– Trage! Trage! se auzea.

Cine putea fi atât de târziu? Poate că erau niște tineri care se întorceau de la târg.

Se prea poate.

Așa că ascultară mai departe. Părea că oamenii cântă în timp ce se apropiau de casa lor.

*În ce casă își duc viața
bătrânul și-a lui soată
care le-au dăruit pălării
celor șase statui?*

Curând se opriră din cântat și păru că trântesc niște saci grei pe prispă. Cei doi bătrâni deschiseră ușa cu băgare de seamă și găsiră pe prispă trei saci: unul plin cu orez, unul plin cu mei și încă unul plin cu sorg. Și mai erau acolo și niște sfeclă, ridichi, rădăcini de brusture, pește uscat și chiar și niște ramuri de pin pentru sărbătoare. Își ridicară privirile și văzură siluetele celor șase statui ale lui Jizo care trăgeau saniile în depărtare, până când se făcură nevăzute în întuneric.